

Sygn. akt III CSP 1/06

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper (przewodniczący)

SSN Jan Górowski

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku B. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych,

o rentę z tytułu niezdolności do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 czerwca 2006 r.,

skargi B. S. na przewlekłość postępowania

przed Sądem Najwyższym w sprawie I UK 303/05

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pełnomocnik B. S. w skardze z dnia 21 kwietnia 2006 r. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, nadanej w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego w dniu 25 kwietnia 2006 r. (data stempla pocztowego na kopercie), domagał się stwierdzenia, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, doszło do przewlekłości postępowania sądowego, wydania zalecenia rozpoznania sprawy w oznaczonym terminie oraz zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz skarżącej kwoty 10 000 zł.

W uzasadnieniu skargi podał, że B. S. wiośła odwołanie do Sądu Okręgowego w K. od wydanej w 2002 r. decyzji ZUS odmawiającej przyznania jej renty. Po kilku latach postępowania sądowego, prowadzonego z kilkumiesięcznymi przerwami między rozprawami, wyrok oddalający odwołanie zapadł dnia 16 stycznia 2004 r., a orzeczenie oddalające apelację – dnia 26 kwietnia 2005 r. W sprawie pozostaje – zdaniem pełnomocnika skarżącej – nierozpoznana skarga kasacyjna, wniesiona dnia 15 lipca 2005 r.

Wymieniona skarga kasacyjna została zarejestrowana w Sądzie Najwyższym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych pod sygnaturą I UK 303/05. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2006 r. – jak wynika z przytoczonych akt sprawy – odrzucił tę skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c., ponieważ nie spełniała ona wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zasady i tryb wnoszenia oraz rozpoznania skargi strony, której prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu reguluje ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843, dalej: ustawa). Z art. 2 ustawy wynika, że strona może wnieść skargę o stwierdzenie, iż w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa

do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w tej sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, przy czym dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty sprawy. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy skargę o stwierdzenie przewlekłości postępowania wnosi się w toku postępowania w sprawie. Sądem właściwym do jej rozpoznania jest sąd przełożony nad sądem, przed którym toczy się postępowanie; jeżeli skarga dotyczy przewlekłości przed sądem apelacyjnym albo Sądem Najwyższym – właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy (art. 4 ust. 1 i 2 ustawy).

Z przytoczonych przepisów wynika jednoznacznie, że skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki wnosi się w czasie trwającego postępowania sądowego, a nie po jego ostatecznym zakończeniu. Inaczej mówiąc, celem skargi nie jest stwierdzenie przewlekłości, jaka wystąpiła w zakończonym już postępowaniu sądowym, lecz spowodowanie podjęcia przez sąd, przed którym postępowanie w sprawie jeszcze się toczy i jest dotknięte przewlekłością, działań zapobiegających dalszej przewlekłości postępowania. Skarga na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki ma bowiem w istocie służyć do wydania sądowi rozpoznającemu sprawę zaleceń sprzyjających sprawności toczącego się postępowania. To oznacza, że może ona być wniesiona jedynie w czasie toczącego się postępowania sądowego. Skarga złożona po ostatecznym zakończeniu postępowania w sprawie jest zatem niedopuszczalna i podlega odrzuceniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2006 r., III SPP 9/06 niepubl.)

W świetle powyższego rozpoznawaną skargę – w zakresie dotyczącym postępowania przed Sądem Najwyższym – należało odrzucić, ponieważ została ona wniesiona po zakończeniu postępowania kasacyjnego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2006r. (art. 370 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 5 ust. 1 i art. 8 ust. 2 ustawy). Sąd Najwyższy Izba Cywilna nie jest natomiast –

zgodnie § 28 ust. 2 regulaminu Sądu Najwyższego (M.P. z 2003 r. Nr 57, poz. 898 ze zm.) – właściwy do rozpoznania skargi w pozostałym zakresie.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak sentencji postanowienia.